

NEGOCIACIÓ PRESSUPOSTOS

Els resultats de les darreres eleccions municipals ens van situar com a força decisiva per a decantar majories al ple. Ho entomem com una oportunitat d'incidir en l'acció política municipal a través de negociacions amb el govern, des de la màxima responsabilitat i amb el repte de desplegar el nostre programa polític des d'una oposició propositiva i constructiva. Així, per exemple, hem aconseguit incloure a les ordenances fis-

cals un recàrrec del 50% als pisos buits de grans tenidors, aprovar inversions en habitatge social i engegar els tràmits per crear una Empresa Municipal de Serveis, des de la qual poder gestionar, per començar, les zones d'aparcament, actualment en mans de SABA. Us presentem algunes de les propostes que vam negociar amb el govern vilafranquí, no totes acceptades, i l'estat d'execució de les mateixes.

PROPOSTA	ACORD	ESTAT
1. PROMOCIÓ ECONÒMICA		
Creació d'una Empresa Pública Municipal de Serveis	✓	Partida de 40.000€. Aprovat el primer tràmit per determinar la viabilitat econòmica de l'EPMS.
Municipalització del Servei d'Atenció Domiciliària, estudiar la seva incorporació a la futura EMS.	x	
2. HABITATGE I URBANISME: GARANTIR DRETS BÀSICS I DIGNITAT		
Multiplicar per deu la partida d'ajuts al lloguer: de 20.000 a 200.000€, i executar-la al 100%.	x	
Compra de solars per a la construcció d'habitatge públic de lloguer assequible	✓	Partida de 260.000€. Executat al 100% amb la compra d'un solar al c/ Gelida.
Urbanització del PAU 4 per a la construcció de 34 habitatges públics de protecció oficial en règim de lloguer	✓	Partida de 300.000€. SAREB ha venut el solar, s'està a l'espera de la resposta dels nous propietaris.
Impulsar la creació d'una constructora pública	x	Proposta d'integrar-la dins la futura EMS.
3. TREBALL I CONDICIONS LABORALS: DIGNIFICAR EL MUNICIPI		
Elaborar la Relació de Llocs de Treball (RLT) en tots els ens públics municipals, condicions laborals justes...	✓	En procés, s'ha adjudicat l'elaboració a una empresa.
4. CULTURA I LLENGUA: VERTEBRAR LA COHESIÓ SOCIAL		
Creació de la regidoria de Política Lingüística	✓	Executat: Regidoria, creada el febrer.
Creació d'una plaça de tècnic i elaboració d'un Pla d'enfortiment de la llengua catalana.	✓	En procés.
Doblar les subvencions culturals a entitats sense ànim de lucre	✓	En procés. Proponem que les bases incloguin la subvenció de la seguretat privada, obligatòria a alguns actes.
Estudi per incorporar un nou Grau Professional de Música Tradicional	✓	En procés. Diagnosi i estudi de l'escola i l'entorn per la millor implementació. Partida de 6.000€ per l'estudi.
5. EDUCACIÓ I SERVEIS PÚBLICS: IGUALTAT D'OPORTUNITATS		
Tarificació social per a l'Escola Municipal de Música	✓	En procés, aplicat nous matriculats al curs 24/25.
Revisar els trams de la tarifacació social de les Llars d'Infants	✓	Demanen que els fem nosaltres la proposta tècnica.
Climatització d'espais comuns de les escoles públiques	x	
6. FEMINISME: LLUITAR PER LA IGUALTAT REAL		
Habitatges d'emergència social per a dones en risc d'exclusió i víctimes de violència masclista	x	N'hi ha un, no detallen cap acció al respecte.
7. ECOLOGISME I MOBILITAT: PREPARAR VILAFRANCA PER AL FUTUR		
Ampliar les instal·lacions de plaques solars fotovoltaïques en edificis municipals	✓	Partida de 350.000€ en transició energètica

Escaneja el codi QR per consultar totes les aportacions de la CUP als pressupostos.

www.cupvila.cat
X · Instagram: @cupvila
TikTok: @cupvilafranca

LA LLAVOR

CUP Vilafranca del Penedès

Especial Sant Jordi 2025

GUILLEM AGULLÓ: LA LLUITA CONTINUA

Aquest any, arran d'una proposta de la CUP, Vilafranca ha dedicat una plaça a Guillem Agulló, jove antifeixista assassinat el 1993. Aquesta acció vol retre homenatge a una víctima del feixisme i posar de manifest com els noms dels espais públics reflecteixen les lluites polítiques i socials d'una comunitat. Els carrers i places no són només elements geogràfics, sinó miralls del poder i la memòria col·lectiva.

A Vilafranca, molts noms de carrers han canviat al llarg del temps segons els règims polítics. Un exemple és el del carrer de la Parellada: inicialment dedicat a Àngel Guimerà, es va anomenar així durant la dictadura de Primo de Rivera, va recuperar el nom original amb la República i va esdevenir el carrer José Antonio Primo de Rivera durant el franquisme. També durant la Guerra Civil i la Revolució del 36, alguns espais van canviar de nom per reflectir els ideals republicans, com la Plaça de Santa Maria, que passà a dir-se Plaça de la Revolució, o la plaça Sant Jocund, que

es deia 1r de maig. També hi havia el carrer del Noi del Sucre, el de Bonaventura Durruti o les dues rambles de Pi i Margall i de Francesc Macià. I el de Baldomer Lostau, l'únic que ha suportat el pas del temps. Amb la victòria franquista, tots aquests canvis van ser revertits.

Un altre aspecte rellevant és la pèrdua progressiva dels noms populars de places i carrers, com la Plaça dels Porcs o el Carrer de les Mosques. Encara que avui molts han desaparegut, per a alguns vilafranquins continuen sent part del patrimoni i la identitat local.

Revisar i repensar la toponímia urbana és, doncs, un exercici de memòria i de justícia. Donar noms com el de Guillem Agulló als espais públics significa reivindicar la lluita pels drets, la dignitat i la llibertat, i reconèixer aquells que han patit la repressió i la violència per perseguir els mateixos objectius.

HISTÒRIES DE LLUITA I RESISTÈNCIA AL Penedès

Ja fa uns quants anys que, al voltant de l'onze de setembre, ens trobem per recordar que fa més de 300 anys que les tropes franco-espanyoles van aconseguir, després de més d'un any de setge, la rendició de Barcelona. Poc després, i com a conseqüència d'això, les lleis i constitucions del Principat de Catalunya eren abolides. És cert que qualsevol interpretació d'aquests fets que parli d'un 'enfrentament de "Catalunya contra Espanya", o que faci referència a qualsevol mena de "catalanisme" (llavors inexistent en aquests termes), és presentista, interessada i no fa honor a la veritat. Però és igual de cert que l'estat espanyol de Felip V (avantpassat directe de l'actual rei borbó) va aplicar el dret de conquesta al nostre país i hi va dur a terme una repressió militar, social i cultural llavors sense precedents, donant inici a tres segles d'intents reiterats d'esborrar la nostra llengua, cultura i idiosincràsia; d'eliminar la nostra nació.

La pressió que patim les classes populars, amb un Estat que utilitza totes les eines per esborrar la nostra cultura i un sistema que ens escanya fins a l'extenuació, sovint fa molt difícil passar a l'ofensiva i fer créixer una alternativa. És llavors quan la resistència política esdevé indispensable per no perdre els drets conquerits i mantenir viva la lluita en els moments més adversos.

Això és el que el poble català hem hagut de fer en innumerable ocasions. I és imprescindible que conreem de forma col·lectiva la nostra memòria històrica, per sobreviure i per vèncer, perquè un poble sense memòria no és poble ni és res.

Lluitar per la memòria històrica no vol dir només rescatar elements i testimonis del passat col·lectiu per congelar-los en museus, centres d'interpretació o en el paisatge públic, sinó que ha d'implicar també sostenir, actualitzar i enfortir les lluites de les quals parlen i que encara ens interpel·len avui

Són nombrosos els exemples de resposta i confrontació contra els estats espanyol i francès, i contra el sistema capitalista, que han tingut lloc al llarg del temps als Països Catalans en general i al Penedès en particular i, el passat 10 de setembre, ens vam trobar a Vilafranca del Penedès per recordar-ne alguns. Aquell dia vam recórrer alguns carrers de la Vila i vam conèixer diverses històries de la mà de companys i companyes de la CUP del Penedès (Subirats, Els Monjos, Sant Pere de Riudebitlles o Vilafranca). Avui, amb aquesta *Llavor*, volem recordar aquell dia i tornar a fer un petit acte de memòria perquè creiem que cal mantenir viu aquest fil roig de lluita i continuar el combat que tants altres han lliurat.

Aquí us deixem un tastet d'aquells relats, però podeu trobar una versió més extensa a través del QR que trobareu al final de la pàgina següent.

ELS RABASSAIRES: LA BATALLA PER LA TERRA

Al llarg dels segles XIX i XX, molts pagesos catalans –especialment al Penedès– treballaven terres que no eren seves sota el contracte de rabassa morta, que permetia conrear vinyes mentre els ceps visquessin. Aquests rabassaires van esdevenir una força social significativa, capaç de resistir els abusos dels propietaris i organitzar-se col·lectivament. El contracte era font de conflicte, i una pràctica com el colgat i capficat servia per allargar-ne la durada, cosa que generava disputes constants.

La crisi provocada per la fil·loxera al final del segle XIX va canviar l'escenari: la vinya tradicional va desaparèixer i es va replantar amb ceps americans, i els propietaris van aprofitar per dissoldre molts contractes antics. Tanmateix, el terme rabassaire es va mantenir per designar els pagesos que conreaven terres d'altri. La vida rabassaire era dura, amb explotacions petites i feina complementària, especialment per part de les dones, que tenien un paper clau en l'economia familiar.

Davant les dificultats, els rabassaires es van organitzar políticament i social, sovint vinculats al republicanisme federal o al moviment obrer. [...]

RIUDEBITLLES, CENTRE DEL MOVIMENT VAGUISTA INTERNACIONALISTA A BARCELONA

L'episodi de Riudebitlles del juny de 1870, recollit pel diari *La Federació*, reflecteix la intensitat del moviment obrer vinculat a l'Associació Internacional de Treballadors (AIT) a Catalunya. En el marc d'una vaga massiva dels paperers de la província de Barcelona, es va convocar una reunió extraordinària a Riudebitlles, municipi que, juntament amb Capellades, es caracteritzava per la seva economia mixta agroindustrial, amb obrers paperers vinculats a l'activisme internacionalista.

La crònica narra el desplaçament d'un grup de vaguistes barcelonins que viatgen amb tren fins a Sant Sadurní. Durant el camí a peu fins a Riudebitlles, se'ls van unint treballadors fins a formar una comitiva de 200 persones, a qui als afores ja els espera un grup ampli de gent. La reunió es divideix en dues parts: la primera, organitzativa i a porta tancada, i la segona, oberta i amb participació de la població, destacant la connexió entre el món obrer i el pagès.

Durant la trobada es proclamen ideals de l'AIT com el col·lectivisme, la revolució social i l'emancipació de classe, tot reivindicant també l'ensenyament de la classe obrera o la bona alimentació dels obrers i obreres. L'acte finalitza amb una arenga col·lectiva: «VISCA LA INTERNACIONAL, AVALL EL CAPITAL!». [...]

MOVIMENT DE DEFENSA DE SUBIRATS I DEL PENEDÈS

El Moviment de Defensa de Subirats i del Penedès neix el 1980 en resposta a dues amenaces per Subirats i la comarca: la possible construcció d'una macro-presó i el trasllat de les casernes militars des de Barcelona al municipi. En assabentar-se'n, l'ajuntament va informar la població, desencadenant la creació del Moviment per la Defensa de Subirats (MDS), que ràpidament va mobilitzar veïns de la comarca.

El MDS es va estructurar en comissions, les quals gestionaven la recaptació de fons, la comunicació amb els propietaris de les terres afectades i les accions de protesta. També destaquen activitats com la col·locació de pancartes reivindicatives, l'organització de manifestacions (com la marxa amb gorres de presidiari durant les Fires de Maig de Vilafranca) o les acampades als terrenys afectats.

A mesura que la protesta avançava, el moviment va canviar el seu nom a Moviment per la Defensa del Penedès (MDP), ampliant el seu àmbit d'acció. [...]

LES DONES EN LA RESISTÈNCIA DURANT GUERRA CIVIL A SANTA MARGARIDA I ELS MONJOS

No podem parlar de resistència sense posar en valor el paper cabdal de les dones en els esdeveniments històrics, assumint tasques clau d'autoorganització i de cures, que permetien que els aspectes més bàsics de la vida seguissin endavant.

El novembre de 1931, durant la Segona República, s'inaugurava a la Ràpita l'antiga escola, que prenia mesures per millorar l'alfabetització de la població. Aquesta iniciativa va ser especialment important per a les dones, que en patien els índexs més alts. Per primera vegada, el dret a l'educació es feia realitat i s'implantava un model educatiu laic, gratuït i basat en els principis de la coeducació.

Durant la Guerra Civil, el "Xiringuito" (el local de la Societat Cooperativa Agrícola) es va convertir en menjador infantil, on les dones garantien el proveïment, l'alimentació i la cura dels infants. Va estar en funcionament fins al 5 de novembre de 1938, quan va ser destruït per un bombardeig. [...]

Elles van ser el motor del subministrament d'aliments, roba, higiene, sanitat i assistència, però també van participar en àmbits com la indústria de guerra i el muntatge d'avions, per exemple, a l'antiga Societat Coral i d'Esbarjo La Margaridoia, habilitada com a taller mecànic per a la construcció i reparació d'avions republicans Polikarpov I-15, els "Xatos". [...]

L'OBLIT DE LA TRADICIÓ LAICA A VILAFRANCA

Al llarg del segle XIX i a l'inici del XX, Vilafranca va viure una llarga història de conflicte entre una part important del poble i l'Església. Aquesta tensió no va començar el 1936 amb l'esclat de la Guerra Civil, sinó que s'arrelava en una memòria popular forjada durant dècades de conflicte amb els delmes, el poder feudal i el domini eclesial. L'Església era una institució amb poder econòmic, social i cultural, i per això va esdevenir objecte de crítica i rebuig per part de les classes populars.

El republicanisme i l'anticlericalisme van arrelar amb força a Vilafranca, especialment a partir del segle XIX. Revoltes com les bullangues de 1835, la Setmana Tràgica de 1909 o els fets d'octubre de 1934 van marcar diverses generacions i van fer arribar els seus ecos a la vila. L'anticlericalisme també es va organitzar: el setmanari *El Fructidor* i la Lliga Laica del Penedès en van ser exponents, amb figures com Jaume Ferrer i Cabra.

Amb la Segona República, l'Ajuntament va impulsar mesures laïcitzadores: secularització d'hospitals i escoles, retirades de creus de terme, prohibició de processons i celebració de festes majors laiques. [...]

EL RETRAT DE LA VERGONYA. JUAN ÁLVAREZ DE SISTERNES AL SALÓ DE PLENS DE L'AJUNTAMENT

El 19 de setembre de 1923, poc després del cop d'estat de Primo de Rivera, l'alcalde de Vilafranca, Joan Hill i Ferret, va iniciar mesures per a castellanitzar la vila, com canviar el noms dels carrers, clausurar entitats catalanistes o prohibir la sardana. La dictadura va atacar la llengua i cultura catalanes, imposant l'ensenyament en castellà.

Durant aquell règim, Vilafranca va tenir tres alcaldes, sent Juan Álvarez de Sisternes qui va ocupar el càrrec més temps, de 1925 a 1930. Ell va ser un representant imposat per un règim autoritari recolzat per l'exèrcit, l'església i les elits econòmiques. Álvarez de Sisternes va defensar els interessos de les classes dominants, reprimint el moviment obrer i els catalanistes.

Quan va esclatar la Guerra Civil, Álvarez es trobava a Barcelona, però el 3 d'agost de 1936, alguns vilafranquins el van capturar i el van portar cap a la vila. [...]

Escaneja el codi QR per llegir tots els articles complets.